

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.237/2024/7.

A felperes:

felperes

cím2

A felperes képviselője:

Zsichla Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Zsichla Éva Mária ügyvéd)

cím1

Az alperes:

alperes

cím4

Az alperes képviselője:

Dr. Gyuris Csaba ügyvéd

cím3

A per tárgya:

fuvardíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.G.40.122/2023/58.

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 8.534,4 euró és ennek 2026. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes, az Európai Központi Bank mint jegybank által meghatározott alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, továbbá 632.413 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[2] A határozat indokolása szerint a felperes 11.972,2 euró fuvardíj megfizetésére irányuló keresete alapján az alperes védekezésére is figyelemmel a felek közötti fuvarjogviszony létrejöttét vizsgálta és megállapította, hogy a perben nem álló cég1 2022. június 7-én az alperest megbízta azzal, hogy ország3ból (helység1) ország4ra (helység3) virágot fuvarozzon. Az alperes a fuvarfeladat teljesítésével a felperest bízta meg, amely

kötelezettségét a felperes teljesítette, az alperes azonban az 1.651 euró fuvardíjat nem fizette meg.

[3] E szerződéses jogviszony létrejöttét az elsőfokú bíróság annak alapján látta megállapíthatónak, hogy mind az alperesnek adott megbízáson, mind pedig a CMR-fuvarlevélén ugyanaz a pozíciószám szerepel, amelynek ismeretéhez és ilyen módon a fuvarmegbízáshoz a felperes csak akként juthatott hozzá, hogy a fuvar teljesítésével az alperes bízta meg. Ezenfelül az alpereshez címzett megbízáson géppel írva tüntették fel a felperes tulajdonát képező gépjármű forgalmi rendszámát, amely szintén azt bizonyítja, hogy az alperes adott a felperesnek fuvarmegbízást.

[4] Megállapította továbbá, hogy az cég3 2022. június 24-én az alperest azzal bízta meg, hogy körfuvar útján tejtermékeket juttasson el ország4ről (helység4) ország1ba, illetve ország3ba. Ugyanez a társaság 2022. június 25-én (helyesen 2022. június 20-án) és 2022. június 29-én is tejtermékek ország4ről ország3ba való továbbítására adott megbízást az alperesnek.

[5] A peres felek közötti fuvarjogviszonyok létrejöttét az elsőfokú bíróság annak alapján látta megállapíthatónak, hogy a 2022. június 20-i megbízáshoz kapcsolódó azonosító8 számú, a 2022. június 24-én kelt megbízáshoz kapcsolódó azonosító4, azonosító5, azonosító6 és azonosító13 számú és a 2022. június 29-i megbízáshoz kapcsolódó azonosító147 számú CMR-fuvarlevélén fuvarozóként az alperest, illetve további fuvarozóként a felperest is feltüntették, valamint a felperes tulajdonát képező gépjármű forgalmi rendszámát is megjelölték. Ezenfelül tanú2 tanú (az alperes munkavállalója) maga is valószínűnek tartotta, hogy az cég3 által az alperesnek adott fenti megbízások teljesítésével az alperes a felperest bízta meg.

[6] A felperes a fenti szerződéseket teljesítette, az alperes azonban ennek ellenére a fuvardíjat (a 2022. június 20-i és június 24-i megbízásokhoz kapcsolódóan egyenként 2.612,2 euró, a június 29-i megbízás kapcsán pedig 1.651 euró) nem fizette meg.

[7] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a fent megjelölt fuvarfeladatokra a peres felek között a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben az 1956. május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: CMR Egyezmény) 1. cikk 1. pontja szerint annak hatálya alá tartozó fuvarozási szerződések jött létre, amelyből származó kötelezettségét a felperes teljesítette, ezért az alperest az azokhoz kapcsolódó fuvardíj és annak a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, míg a felperes által állított további három fuvarjogviszony létrejöttét nem találta bizonyítottnak, ezért a felperes fentieket meghaladó keresetét elutasította.

[8] Az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek a fuvarlevelek magyar nyelvű fordításának csatolását, illetve a felperes erre való felhívását, mert a CMR-fuvarlevelek formanyomtatványok és a felperes magyar nyelvű példányokat is csatolt, amelyek alapján a nem magyar nyelvű fuvarlevelek is értelmezhetők voltak. Figyelembe vette azt is, hogy az

alperes nemzetközi fuvarozással foglalkozó társaság, így a nemzetközi fuvarlevél egyes tételei számára nyilvánvalóan beazonosíthatóak.

[9] A felperes által 2024. május 16-án benyújtott – az cég3 feladó részére végzett fuvarozás díjának az alperes részére történt megfizetését igazoló – okirati bizonyítékot a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 220. § (7) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyta, mert az utólagos bizonyítás Pp. 220. § (1) bekezdés a)-b) pontjaiban meghatározott feltételei nem álltak fenn.

[10] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára; míg másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó rendelkezésének megváltoztatására, a felperes teljes keresetének elutasítására, valamint a felperes perköltségben marasztalására irányult.

[11] Az elsődleges fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 113. § (1) és (2) bekezdéseiben, valamint a 320. § (1) bekezdésében foglaltakat, amelyek szerint a bírósági eljárás nyelve a magyar és a Pp. kifejezett rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy az idegennyelvű okirathoz csatolni kell annak legalább egyszerű magyar nyelvű fordítását.

[12] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ezt az elsőfokú eljárásban előadott kifogása ellenére figyelmen kívül hagyta. Ennek indokai pedig nem helytállóak, mert a Pp. 320. § (1) bekezdése és az ahhoz fűzött magyarázat nem tesz különbséget az idegen nyelvű okiratok között aszerint, hogy melyikhez szükséges fordítás, illetve, hogy mi a felek részéről elvárható nyelvtudás. Az elsőfokú bíróság érvelésével ellentétben a CMR-fuvarlevelek nem pusztán formanyomtatványok, mert ezek az okiratok nem magyar nyelven vannak kitöltve. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság az idegen nyelvű CMR-ek alapján nem állapíthatta volna meg a fuvarozási szerződések létrejöttét.

[13] A másodlagos fellebbezési kérelmét tartalmilag arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok jogszabálysértő mérlegelésével állapította meg a peres felek közötti szerződés létrejöttét a cég1 2022. június 7-i megbízását érintően. Az ehhez kapcsolódó CMR-fuvarlevélen ugyanis az alperes nem szerepelt, csupán a felperes, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a Ptk. 6:258. § (2) bekezdése alapján a szerződés cég1 és a felperes között jött létre, amelynek ellenkezőjét a felperes nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság által értékelt azon körülményből, hogy a CMR-fuvarlevélen az alperes részére adott fuvarmegbízáson szereplő pozíciószám van feltüntetve, nem vonható le az a következtetés, hogy ezt a pozíciószámot a felperes kizárólag az alperestől kaphatta meg, mert az is megtörténhetett, hogy közvetlenül a megrendelőtől kapta, miután végül köztük jött létre a fuvarozási szerződés, amelyből következően a felperes a fuvardíj teljesítését közvetlenül a megrendelőtől követelhetné.

[14] Az cég3 által adott megbízások körében az elsőfokú döntést azért tartotta megalapozatlannak, mert az elsőfokú bíróság nem tárta fel, hogy a felperes részéről eljáró tanú1nek és az alperes részéről eljáró tanú2nak volt-e jogosultságuk szóbeli szerződés

megkötésére. Miután a tanúvallomások szerint a peres felek ügyvezetői nem tárgyaltak egymással, nem jelenthető ki teljes bizonyossággal, hogy a fuvarozási szerződés a felek között jött létre.

[15] Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes nem bizonyította a szerződések tartalmát. A Ptk. 6:238. §-a és 6:257. §-a szerint a fuvarozási szerződés lényeges tartalmi eleme a fuvardíj, amely a számlákhoz kapcsolódó egyik CMR-fuvarlevélen sem szerepel és a felperes tényállítást sem tett arra nézve, hogy a felek között a fuvardíjra is kiterjedően pontosan milyen tartalommal jöttek létre a szerződések. Hangsúlyozta, hogy az cég3 alperesnek adott megrendeléseinek kevesebb összeg szerepel, mint amelyet a felperes az alperes felé végül kiszámlázott. tanú1 tanúvallomásából – amely szerint a megrendelőkre ő írta az összegeket – nem derül ki, hogy ezt minek alapján tette és az sem, hogy a felperes az általa a számlákban érvényesített fuvardíjat miképpen határozta meg. Mindebből az következik, hogy a szerződés egyik lényeges tartalmi eleme, a fuvardíj feltáratlan maradt.

[16] tanú1 tanúvallomását ellentmondásosnak találta, mert a tanú azt állította, hogy csak az alperestől kaptak fuvarmegbízást, míg később elismerte, hogy más társaságtól is, valamint életszerűtlen vallomást tett a számlák és fuvarlevelek alperes részére való kézbesítésének módjáról, ezért a szavahihetőségéhez alapos kétség fér. A felperes könyvelőjének a felperesi jogi képviselő kérdésére írt elektronikus leveléből azt a következtetést vonta le, hogy maga a felperes sem volt tisztában még a kereset benyújtását követően sem azzal, hogy az érintett CMR-fuvarlevelek egyáltalán az alpereshez köthetők-e.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperes fellebbezésével támadott rendelkezéseinek helybenhagyására és az alperes másodfokú perkölségben marasztalására irányult, amelyet a megbízási szerződés szerint 400.000 forint + áfa összegben számított fel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló értékelésével helyes jogi következtetésre jutott.

[18] Az alperes a fuvardíjjal kapcsolatos tényállításait korábban nem adta elő, bár azt megtehetette volna, ezért arra a Pp. 373. § (1) és (2) bekezdései szerint a fellebbezésében már nem hivatkozhat. Ettől függetlenül a felperes az elsőfokú eljárásban okiratokkal bizonyította, hogy a felek fuvardíjban is megállapodtak, amelyet az alperes tovább számlázott az cég3-nek, amely társaság azt ki is egyenlítette az alperesnek. Az okiratokon feltüntették a fuvardíjat – amelyet telefonon tanú2 adott meg –, ezenfelül vannak olyan megrendelőlapok, amelyeken az alperes jelölte meg a fuvardíjat, de előfordult az is, hogy az alperes a megrendelőt úgy továbbította, hogy arról kitakarta azt az összeget, amelyet ő számlázott a saját megrendelője felé, így a peres felek kézzel jegyezték rá azt az összeget, amelyben fuvardíjként megegyeztek.

[19] Kiemelte, hogy – amint azt az elsőfokú eljárásban is előadta – a felek már korábban is szerződéses kapcsolatban álltak, a korábbi gyakorlatuknak megfelelően az alperes részéről tanú2 alkalmazott járt el, aki az alperes ügyvezetőjének házasátársa, így a fuvarmegbízásokról az alperes törvényes képviselője is tudomással bírt.

[20] A fordítás hiányával kapcsolatosan kiemelte, hogy az cég3-hez kapcsolódó jogügyletek fuvarlevelei magyar nyelvűek és mivel a CMR egységes nyomtatvány, azzal az idegen nyelvű CMR-eket is össze lehetett vetni.

[21] Kifejtette azt az álláspontját, hogy a felperes a tényállításait azon fuvarok tekintetében is kétséget kizáróan bizonyította, amelyeket az elsőfokú bíróság nem talált bizonyítottnak és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az utólagos bizonyítás körében beterjesztett okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyta.

[22] Az alperes Gf/4. számú beadványában a fellebbezési ellenkérelemben felszámított másodfokú perköltséget eltúlozottnak találta. Érvelése szerint téves a felperesnek az a tényállítása, amely szerint a megrendeléseken az alperes jelölte volna meg a fuvardíjakat, mert ezzel szemben tanúl a felperes alkalmazottja tanúvallomásában elismerte, hogy a megrendeléseken szereplő kézírásos feljegyzések tőle származnak. Az alperes a fellebbezésében új tényeket nem állított, fellebbezését az elsőfokú eljárásban előadott tények, az ott szereplő adatok és nyilatkozatok felhasználásával készítette. Nem tartotta helytállónak a felperes fordítás hiányát alátámasztó érvelését, a fellebbezésben foglaltakat megismételve hivatkozott az Alaptörvény magyar nyelv hivatalos nyelvként való deklarálását magában foglaló H) cikk (1) bekezdésére.

[23] A felperes Gf/5. számú beadványában fenntartotta azt az érvelését, hogy a fuvardíjban való megállapodás tagadása új tényállításnak minősül és nem is felel meg a valóságnak, a megrendeléseket ugyanis az alperes képviselőjében eljáró tanú2 küldte meg a felperesnek, így azokon az általa feltüntetett díj szerepel, amelyeket néhány megrendelőn felismerhetetlenné tett annak érdekében, hogy a felperes ne ismerje meg az cég3 által az alperesnek fizetett fuvardíj összegét.

[24] Az alperes Gf/6. számú beadványában ismételten hangsúlyozta, hogy a megrendeléseken a kézírásos feljegyzések tanúltól származnak. Érvelése szerint a felperes csak általánosságban hivatkozik a Pp. új tényállítások másodfokú eljárásban való előadásának tilalmát kimondó szabályára, de nem jelölte meg, hogy e körben mit tekint új tényállításnak. Az alperes az elsőfokú eljárásban a 2023. május 24-én kelt ellenkérelmében vitatta a felperes követelését, a fuvarszerződések létrejöttét, tartalmát és annak díjazását. Az elsőfokú eljárásban is utalt arra az ellentmondásra, hogy az cég3 nyilatkozatában megjelölt és az alperes részére teljesített fuvardíj összege kevesebb a felperes által az alperestől követelt díjnál. Mindezekből következően az elsőfokú bíróságnak értékelni kellett volna, hogy a felperes fuvardíjat érintő tényállítása nem volt bizonyított.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján – az a)-c) pontokban meghatározott feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes meghaladó keresetét elutasító rendelkezését, mert az felperesi fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése szerint elsőfokon jogerőre emelkedett.

[27] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[28] Az alperes elsődleges fellebbezési kérelme alapján a Pp. 381. §-a szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére nem volt szükség és lehetőség. A Pp. előbbi rendelkezése akkor teszi lehetővé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható megsértése miatt szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése, mert annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű. A fenti konjunktív feltételek abban az esetben sem állnának fenn, ha az idegen nyelvű okirat fordítással való ellátásának elmaradása, illetve a le nem fordított okirat bizonyítékként való értékelése – amely az ügy érdemi elbírálására kétséggkívül kihatott – jogszabálysértő lenne, mert az a másodfokú eljárásban orvosolható lenne, ezért nincs szükség az elsőfokú eljárás megismétlésére vagy kiegészítésére.

[29] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a fellebbezéssel érintett körben csak egyetlen jogviszonyt érintő, a cég1 2022. június 7-én kelt megbízásán alapuló szerződéshez kapcsolódó azonosító2 számú CMR-fuvarlevél készült idegen nyelven. Az cég3 megbízásain alapuló valamennyi fuvarjogviszony alapjául magyar nyelvű CMR-fuvarlevél szolgált.

[30] A Pp. 113. § (1) bekezdése kétséggkívül egyértelművé teszi, hogy a bírósági eljárás nyelve a magyar, ennek érvényesülése érdekében írja elő a Pp. 320. § (1) bekezdése, hogy idegen nyelvű okirat rendelkezésre bocsátása esetén ahhoz csatolni kell annak legalább az egyszerű magyar nyelvű fordítását, amely egyebekben a Pp. 171. § (2) bekezdése szerint is a keresetlevél kötelező tartalmi eleme. A Pp. valóban nem tesz különbséget az idegen nyelven kiállított okiratok fordításának kötelezettsége között abban a tekintetben, hogy azok formanyomtatványon vagy egyéb megszövegezésben előterjesztett okiratok, azonban azt sem határozza meg, hogy a fél az egyszerű magyar nyelvű fordítást milyen módon teljesítheti. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perbeli esetben a felperes a fordítási kötelezettségének eleget tett azzal, hogy az idegen nyelven kiállított CMR-fuvarlevél fordítást szükségessé tevő részeit magyar nyelvű fuvarlevelek becsatolásával teljesítette.

[31] A perbeli esetben az idegennyelvű CMR-fuvarlevél egyes rovatainak megnevezése igényelt csak fordítást, mert a nyomtatvány kitöltött részei olyan adatokat (társaságok megnevezése, időpontok, mennyiségek) foglaltak magukban, amelyek lefordítása nem szükséges, illetve nem is lehetséges, továbbá amelyek nem képezték a jogvita tárgyát. A felek között egyebekben nem is az okiratnak az adott fuvarjogviszonyban részes vagy közreműködő felek által kitöltött tartalmát érintően volt vita, az pedig, hogy az okirat sorszámozással jelölt rovatai a fuvarozási jogviszony létrejötte szempontjából releváns, mely fél, illetve tény megjelölésére szolgálnak, egyértelműen beazonosítható volt a magyar nyelvű

fuvarlevelek alapján (azonosító5, azonosító6, azonosító13, azonosító4, azonosító8 és azonosító147 számú fuvarlevelek), amelyek az azonos sorszámozással jelölt rovatok magyar nyelvű fordítását tartalmazzák.

[32] Az idegen nyelvű és a magyar nyelvű okiratok egybevetése alapján nem kétséges, hogy a CMR-fuvarlevél 1. számú rovata a feladót, a 2. számú az átvevőt, 3. számú az áru kiszolgáltatásának helyét, a 4. számú az áru átvételének helyét, az 5. számú a mellékelt okmányokat, a 6-12. számú az árura, annak darabszámára, csomagolására, súlyára vonatkozó adatokat, a 13. számú a feladó rendelkezéseit, a 16. számú a fuvarozó nevét és címét, a 17. számú a további fuvarozók nevét és címét, a 18. számú a fuvarozó fenntartását, a 22. számú a feladó aláírását és bélyegzőjét, a 23. számú a fuvarozó aláírását és bélyegzőjét, a 24. számú pedig az áru átvételének keltét, az átvevő aláírását és bélyegzőjét tartalmazza.

[33] Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az idegen nyelvű okirat fordításának kötelezettsége azt a célt szolgálja, hogy a bírósági eljárás résztvevőit a nyelvtudás hiánya miatt hátrány ne érje, a peres fél megismerje, hogy az ellenérdekű fél milyen tartalmú okirati bizonyítékkal kívánja a tényállításait alátámasztani, és azzal szemben védekezhessen. A perbeli esetben ez a feltétel teljesült, mert mind a bíróság, mind pedig az alperes számára az idegen nyelvű okirat fordítást igénylő tartalma magyar nyelven rendelkezésre állt. Az alperes egyebekben az idegen nyelvű fuvarlevelet értékelte és értelmezte is, az azzal kapcsolatos jogi érveit kifejtette. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság az elsőleges fellebbezési kérelemben megjelölt eljárási szabályokat nem sértette meg, és nem sértett jogszabályt azzal sem, hogy a azonosító2 számú CMR-fuvarlevelet okirati bizonyítékként figyelembe vette és értékelte.

[34] A Fővárosi Ítéltábla az alperes másodlagos fellebbezési kérelme alapján a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem alábbi korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

[35] A felperes az elsőfokú ítélet elutasító rendelkezése ellen jogorvoslattal (fellebbezés, csatlakozó fellebbezés) nem élt, ezért nem volt figyelembe vehető az fellebbezési ellenkérelemben előadott érvelése, hogy a per tárgyát képező valamennyi fuvarjogviszony – beleértve az elutasított keresetrész alapjául állított fuvarjogviszonyokat is – létrejöttét bizonyította. Szintén felperesi jogorvoslati kérelem hiányában nem volt vizsgálható, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által az érdemi tárgyalási szakban az cég3 teljesítésének igazolására csatolt okirati bizonyítékot az utólagos bizonyítás szabályainak helytálló alkalmazásával hagyta-e figyelmen kívül.

[36] A másodfokú eljárásban nem volt továbbá figyelembe vehető az alperesnek az a tényállítása, amely szerint a fuvardíjban, mint lényeges feltételben való megállapodás hiányára, továbbá a szóbeli szerződés megkötésében résztvevő alkalmazottak képviseleti jogának hiányára alapítottnan tagadta a szerződés létrejöttét. A Pp. 199. § (2) bekezdés bc) pontja szerint az alperesnek az ellenkérelem érdemi részében elő kell adni a védekezést megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó bizonyítékokat. Az alperes az elsőfokú eljárásban a fellebbezés tárgyát képező szerződések tekintetében is azzal védekezett, hogy a peres felek között szerződés azért nem jött létre, mert az érintett fuvarfeladatok ellátására nem

adott megbízást a felperesnek. Csupán jogi érvelésként – valójában a Pp. 199. § (2) bekezdés bb) pontja szerint minősülő, a keresetet tartalmazó iratban előadottakra vonatkozó, vitató, illetve cáfoló nyilatkozatként – a Ptk. 6:238. §-a, 6:257. §-a és 6:271. §-a megjelölésével hivatkozott arra, hogy a felperes a keresetében nem adta elő, hogy mely személyek, mikor, milyen fuvarfeladat ellátására, milyen összegű fuvardíj és fuvarközvetítési díj kikötése mellett kötöttek szóbeli szerződést és azt a felperes mikor teljesítette. Kifejtette továbbá azt az álláspontját, hogy a Ptk. 6:258. §-ára figyelemmel a CMR-fuvarlevél és a számlák a fentieket nem pótolják.

[37] Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban benyújtott keresetet tartalmazó iratból (2.G.40.122/2023/8. számú beadvány) és az ahhoz csatolt melléletekből egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes milyen időpontban, milyen tartalommal, ezen belül milyen összegű ellenszolgáltatás mellett és milyen módon megkötött fuvarozási szerződések alapján érvényesít az alperessel szemben jogot. Az általa érvényesített és állítása szerint a felek szóbeli megállapodásában kikötött fuvardíjak összegét a fenti beadványában számlákra utalva táblázatos formában is összefoglalta. Az alperesnek az az ellenkérelemben kifejtett érvelése, hogy szerinte a felperes által csatolt bizonyítékok miatt nem alkalmasak a szerződések létrejöttének és tartalmának alátámasztására, nem tekinthetők védekezést megalapozó tényállításnak. Az alperes az elsőfokú eljárásban nem állította, hogy a fellebbezéssel érintett szerződések azért nem jöttek létre, mert a Ptk. 6:63. § (2) bekezdésében foglaltak ellenére a felek a jogviszony kétségkívül lényeges elemének minősülő fuvardíj összegében nem állapodtak meg. A fellebbezési hivatkozásával ellentétben az írásbeli ellenkérelmében kifejtett az az érvelés, hogy álláspontja szerint a felperesnek a fuvarozási szerződésre irányadó jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel mely tényekre kellett volna tényállítást lennie és azt miként kellene bizonyítania, továbbá a keresettel érvényesített jog és annak összegének vitatására irányuló általános hivatkozása nem értékelhető akként, hogy a szerződések létrejöttét kifejezetten a fuvardíjban való megállapodás hiánya miatt tagadja.

[38] A szerződéskötések során eljáró alkalmazottak képviseleti jogát az alperes az elsőfokú eljárásban nem vonta kétségbe, meg sem említette, hogy a szóbeli szerződések megkötésénél eljáró személyek nem voltak jogosultak arra, hogy a peres felek képviseletében eljárva a szerződéskötés körébe tartozó jognyilatkozatokat tegyenek, ekként mindkettőjük vagy valamelyikük álképviselőnek minősülne. Nem állította a védekezésének alapjául, hogy a szerződések a megállapodást megkötő felek képviseleti jogának hiánya miatt nem jöttek létre. Minderre figyelemmel a fellebbezésében megalapozatlanul rója az elsőfokú bíróság terhére, hogy ezt a kérdést nem vizsgálta. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a bíróság csak a felek tény- és jogállításainak keretei között, a fél indítványára folytathat le bizonyítást valamely, a per elbírálására szempontjából releváns tény megállapítása érdekében, és az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben a bíróságnak nincs általában véve vett „tényállás feltárási” kötelezettsége.

[39] Az elsőfokú bíróság a Pp. 203. § (2) bekezdés a) pontja, valamint a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján a jogszabályok helytálló értelmezésével és alkalmazásával fogadta el valónak a szóbeli szerződést megkötő alkalmazottak képviseleti jogosultságát, különös figyelemmel arra, hogy tanúl tanúvallomása szerint a felperes törvényes képviselőjétől származó felhatalmazással rendelkezett a fuvarozási szerződések tartalmának megtárgyalására és megkötésére, amint az alperes részéről eljáró tanú2 is ebben a körben képviselhette az alperest, amely tényt egyebekben megerősített a peres felek törvényes képviselőinek előadása is.

[40] Mindezekből következően az alperes a fellebbezésében már nem hivatkozhatott alappal arra az általa az elsőfokú eljárásban is nyilvánvalóan ismert tényre, hogy a felek a fuvardíj összegében nem állapodtak meg, valamint a szerződések megkötése során eljáró személyeknek nem volt képviseleti joga, mert ez a felperes érvelésével ellentétben a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pontjában foglalt fogalommeghatározás alapján ugyan nem minősül ellenkérelem-változtatásnak, de a Pp. 373. § (2) bekezdése a fellebbezésben – az itt meghatározott, azonban a perbeli esetben nyilvánvalóan fenn nem álló kivételtől eltekintve – az új tény állítását is kizárja.

[41] A fellebbezés fentiekben meghatározott korlátaira is figyelemmel az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások okszerű és logikai ellentmondástól mentes értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a fellebbezéssel érintett fuvarozási szerződések az elsőfokú ítéletben rögzített tartalommal a peres felek között létrejöttek, amelyekből származó kötelezettségét a felperes teljesítette. A fent kifejtett indokok szerint nem sértett jogszabályt azzal sem, hogy a 2022. június 7-i megrendelésen alapuló szerződés létrejötte körében az idegen nyelven kiállított CMR-fuvarlevelet a bizonyítékok között figyelembe vette és értékelte.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki. A perben nem volt vitás és a tanúvallomásokkal is alátámasztott tény, hogy a peres felek egymással üzleti kapcsolatban álltak, amelynek során kialakult gyakorlat szerint az alperes az általa elvállalt fuvarmegbízások teljesítéséhez alfuvarozóként vette igénybe a felperes szolgáltatását. A felek által kialakított gyakorlat szerint az alperes a megbízó, illetve feladó által részére adott fuvarmegbízást rögzítő írásbeli megrendelést továbbította a felperesnek és a felek a szerződés egyéb feltételeiben szóban állapodtak meg. Az cég3-től származó, az alperes részére szóló 2022. június 20-i, június 24-i és június 29-i írásbeli megrendelések, valamint az ezekkel tartalmilag összhangban álló CMR-fuvarlevelek (azonosító8, azonosító5, azonosító6, azonosító13, azonosító4, és azonosító147 számú nemzetközi fuvarlevelek) tartalma alapján nem lehet kétséges, hogy az cég3 a fenti időpontokban az alperes részére adott fuvarmegbízást a megjelölt mennyiségű tejtermék ország4ről ország3ba, illetve egy esetben ország1ba történő továbbítására, amely fuvarfeladatok ellátásához az alperes a felperest vette igénybe oly módon, hogy vele e fuvarfeladatokra szerződést kötött.

[43] Az cég3 megrendelése alapján a peres felek közötti fuvarozási szerződések létrejöttét, egyben annak felperes általi teljesítését támasztja alá az erről kiállított fenti CMR-fuvarlevelek tartalma, amelyekben az cég3-t feladóként, az alperest fuvarozóként, a felperest pedig további fuvarozóként jelölték meg és a fuvarokmányok 23. számú rovatából az is kétségtelenül kitűnik, hogy a felperes volt a fuvarfeladatot teljesítő tényleges fuvarozó. A CMR Egyezmény 9. cikk 1. pontja szerint a fuvarlevél – az ellenkező bizonyításáig – bizonyítékkul szolgál a fuvarozási szerződés megkötésére, a szerződés feltételeire és arra nézve, hogy a fuvarozó az árut átvette.

[44] Az okiratok (az alpereshez intézett megrendelések és a CMR-fuvarlevelek) tartalmilag összefüggő zárt láncolata egyértelműen bizonyítja a peres felek közötti fuvarozási szerződések létrejöttét és azok teljesítését, továbbá az alperes törvényes képviselője maga is

elismerte, hogy az cég3-tól származó perbeli megbízások valós megbízások voltak, amelyek teljesedésbe mentek. Az cég3 megbízásaihoz kapcsolódóan létrejött szerződésekkel összefüggésben az alperes a fellebbezésében maga sem adott elő olyan körülményt, amely miatt az elsőfokú ítélet jogszabálysértő lenne. A másodfokú felülbírálat fentiekben meghatározott terjedelme és korlátai miatt pedig az e körben felhozott érvei (a díjban való megállapodás hiánya és a képviseleti jog hiánya) nem voltak vizsgálhatók.

[45] tanú1 tanúvallomása a per elbírálása szempontjából releváns tények tekintetében nem volt ellentmondásos, de ennek nem is volt jelentősége, mert az cég3 megbízásán alapuló fuvarozási szerződések létrejöttét az okiratok tartalma bizonyította, és azt az alperes saját törvényes képviselőjének előadására figyelemmel sem lehet vitatottnak tekinteni. Ehhez képest nem volt jelentősége, hogy a felperes jogi képviselője milyen kéressel fordult a felperes könyvelőjéhez a CMR-fuvarlevelek beazonosítása érdekében. Az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése sülytalan, nem volt alkalmas az okiratokkal bizonyított tények kétségessé tételére.

[46] A cég1 megbízásán alapuló fuvarozási szerződés létrejötté és ennek bizonyítása szempontjából nem a pozíciószámok egyezésének, hanem annak volt jelentősége, hogy e társaság az alperesnek adott fuvarmegbízást, amelyet aztán a felperes teljesített. A fuvarlevélen további fuvarozóként a felperest tüntették fel és a CMR-fuvarlevél 23. számú rovatából az is nyilvánvaló, hogy a fuvarfeladatot a felperes teljesítette. Azt, hogy az alperes adott megbízást a felperesnek arra, hogy ezt a tevékenységet alfuvarozóként végezze el, egyértelműen igazolja, hogy a megbízótól származó, az alperes nevére szóló fuvarmegbízás, a felperes birtokában volt, azon a felperes alkalmazottjának kézírásos rájegyzése szerepel a fuvar teljesítéséről, amely eljárás, vagyis a fuvarmegbízás felpereshez való továbbítása a tanúvallomásokból kitűnően megfelelt a felek közötti szóbeli szerződéskötés szokásos gyakorlatának. Tény, hogy ezen a CMR-fuvarlevélen az alperes fuvarozóként nem szerepel, azonban erre tanú1 felperesi alkalmazott a tanúvallomásában okszerű magyarázatot adott, amely szerint az árut nem a feladónál, hanem ország3ban egy másik raktárban vette át, ahová egy olasz fuvarozó továbbította azt. A tanúvallomást – amely szerint az áru továbbításában a felperesen kívül egy olasz társaság is részt vett – a CMR-fuvarlevél adatai is alátámasztják. A cég1 által az alperesnek adott írásbeli fuvarmegbízás egyben cáfolja azt a fellebbezésben előadott következtetést, amely szerint a felperes a cég1-vel közvetlenül szerződött volna.

[47] Mindezen indokok következtében az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett körben, a fellebbezésben előadott okokból nem jogszabálysértő, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[48] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 364. §-a szerint alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését és köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a jelen perben még alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján állapított meg. A megbízási szerződés – amelyben az első- és másodfokú eljárásra egyaránt 300.000 forint + áfa, valamint a marasztalási összeg 10%-a, legfeljebb

összesen 400.000 forint + áfa megbízási díjat kötöttek ki – alapján felszámított összeget a Fővárosi Ítéltábla mérsékelte, mert az nem állt arányban a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a másodfokú eljárás az elsőfokúnál kevesebb fuvarjogviszonyt érintett, az alperes mintegy három oldalas fellebbezésére előterjesztett ellenkérelem, valamint az észrevételek elkészítése, azok tartalmára is figyelemmel, jóval kevesebb időráfordítást igényelt, mint az elsőfokú eljárásban való képviselői ellátása, továbbá tekintettel volt arra is, hogy a felszámított ügyvédi munkadíj nemcsak a képviselői tevékenység mértékéhez, de a fellebbezett értékhez képest is jelentősen eltúlzott.

Budapest, 2025. március 4.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

Dr. Kolozs Balázs s.k.

bíró